

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277857568/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

drede fra den ene til den anden, „for: er I to Ungdommen, så er jeg visselig Alderdommen.“

„Men — De har haft en Ungdom, Clemens Bek,“ hviskede Ellen.

„Ja, jeg har haft en Ungdom,“ smilte han op mod det lave, rogsorte Loft.

Erik Lange trak Frakken af og hængte den på Knagen ved Døren. Så satte han sig ligeoverfor Ellen og greb hendes Hænder i sine. Hun så ham svagt smilende ind i Øjnene.

Uret gik og gik —: Ungdom og Alderdom, Ungdom og Alderdom — og de lyttede med Hænderne i hinandens, med Øjnene på den hvide Mand dér, hans foldede Hænder, hans løftede Øjne, og de fornåm i deres Hjærter Slag Urets rolige Viden, Tidens evige Ret.

Clemens Bek rakte efter sin Papirdyngge på Hylden over sin Seng og blædede i den, i den Tid, dette Ur en Gang havde udmålt: med samme måpende og samme beroligende Takt som nu:

„Husk, at dette Øjeblik er dit og dog kun et Lån, du skal give til det næste. Du er selv det faldende Sekund, jeg er Tiden, der har født de tusinde Sekunders Liv og vil føde de tusinders, når dits korte Lyd er forstummet. Og dog er jeg, Evigheden, kun alle I Lyde og Liv.“

Under denne Kampsang og Vuggevisse begyndte Clemens Bek at fortælle:

„Som nu Eberhard rejste sig fra sin sidste Bøn på dette Kammer Gulv med Ranslen på sin Ryg og Staven i sin Hånd og fornåm det, som var det kun én Dag og ikke treogtyve År siden, han bar dem sidst, og skred mod Trappen, som var den hin Dør i Gutach, han blot skulde åbne for at træde ind i sin Barndom og Alderdom, Lønnen for sin lange Udlændighed, og ikke så, hvor Benedicts Øjne klamrede sig til det skumrende og nu så tomme Rum, hvor han og de få Møbler havde hørt hjemme, hvor hver Rift i Tapetet, hvert Søm i Gulvet, hver Sprække i Tagrenden derude var hans, dette Rum han aldrig havde forladt, og som de nu skulde ombytte med den vældige Himmel, de dybe